

СТЕФАН БОНЕВ В ТЪРСЕНЕ НА КРАЙ

Част 6 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Струваше ми се, че и последният трамвай в моята посока е отминал, но стоях и чаках. Гуших се зиморничаво във вдигнатата яка на балтона и гледах върховете на обувките си.

— Защо си тъжен? — гласът бе по детски чист и очакващ отговор. Но не беше дете. Имаше около деветнадесет. Правите ѝ черни коси се вееха игриво на вятъра. Като че ли не чувстваше студа. Защо си тъжен? Повдигнах рамене.

— Слушай, хайде да идем при една моя приятелка. Живее наблизко, в едно таванче. Там е топло. — Тя бръкна в джоба ми и ме хвана за ръката — Има руси коси. Ще ти хареса.

Пред кооперацията ме погледна, като че ли ме виждаше за последен път. После вдигна поглед нагоре.

— Ей там, където свети! Горе има само една стая.

Погледнах нагоре. Наистина светеше. Когато се наведох, чернокосата вече беше изчезнала.

До таванския етаж се стигаше по една разкривена дървена стълба, скърцаща под подметките. Вратата беше леко откряната и през процепа струеше жълтеникава светлина. Почуках. Отвътре се чува стъпки, шумолене на дрехи и вратата се отвори. Беше по нощница. Не обичам русите жени.

— Влез! Сигурно си изгървал последния трамвай.

Влязох и се огледах. Беше скромно и чисто. Дървена маса, два меки стола и легло.

— Седни! — почти ми нареди тя и се настани на единия стол. Седнах срещу нея.

— Искаш ли лимон? — попита русокосата и се наведе под масата. Оттам извади чиния, лимон и кухненски нож. Започна старателно да реже. Не обичам лимони, но гледайки я в ръцете, започна да ми се събира слюнка. Когато най — после свърши, грабнах няколко резена и ги наляпах. Челюстите ми се сковаха от киселото. Погледнах я със свити от скомина очи. Плачеше. Посегнах с ръка към нея, исках да я успокоя.

— Няма нужда. Стой си на мястото! — отдръпна се на стола си тя. После стана, отиде до леглото и гледа известно време в стената зад него. След това въздъхна и започна да го оправя.

— С всеки, който си изгърве трамвая, ли го правиш?

— Пазех ги за теб — отвърна тя, вадейки два нови чаршафа от шкафа в ъгъла. — Отвън ли ще легнеш, или отвътре?

— Все ми е едно! — и легнах отвътре.

Събудих се първи от някакъв слънчев лъч, който блестеше в очите ми. Тя спеше до мен, завита презглава. Отгърнах одеялото. Под него беше чернокосата.

Разтърсих я за раменете. Чернокосата премига няколко пъти, после се отпусна вяло в скута ми.

— Как е, мили?

— Къде е русата?

— Каква руса? Никаква руса не е имало. Сънувал си.

— Имаше, и ти много добре го знаеш. Снощи бях с нея.

— Нищо такова не знам.

Стана от леглото и се протегна. Бих могъл само да мечтая за такава голота.

— Закуската ти е на масата — тя навлече захвърления от русата пенъоар и излезе. Чух прещракване в ключалката. Закусих. Мъчих се да видя нещо през прозореца, но той беше от ония тавански прозорци, през които се виждат само небето и най-много антените на съседните блокове.

Към обяд се върна русата. Беше по-весела от снощи.

— Напазарувах. Сядай да ядем!

Беше хубава, а не обичам руси жени. Опитах се да разбера нещо от нея, но на всички въпроси тя отговаряше уклончиво или мълчеше. Вечерта отново смени чаршафите, а на сутринта за втори път намерих до себе си чернокосата.

Вече не питах за нищо. Просто ми беше хубаво. Изминаха около две седмици, а може би и повече. Не мога да си дам точна сметка, времето беше загубило за мен стойността си. Лошото бе това, че не можах да ги видя никога двете заедно. Почти цялото си време прекарвах с тях, а не можах да ги опозная. Винаги ги бърках. Нощем не можех да разбера кога си тръгва едната и идва другата. Но вече не се интересувах за нищо. Правехме любов, без да се обичаме.

Една сутрин не чух обичайното прещракване на ключа. Изправих се в леглото и погледнах вратата. Беше откряната. Облякох се и излязох. Очаквах нещо ново, особено, но видях само разкривените стълби, по които се бях качил. Слязох долу и заставах на вратата на

кооперацията. Погледнах спирката на трамвая и си спомних, че имам работа, която не съм свършил, че имам близки и приятели, които може би се тревожат за мен. Може би...

— Ало, господине! Бихте ли се отместили!

Обърнах се и дълго гледах една възрастна жена с две чанти в ръцете. Намирах се на входа на огромен супермаркет.

— Какво ви е? — запита жената — Не изглеждате добре.

Заобиколих я и влязох в магазина. Много приличаше на този в моя квартал, но не беше същият. Влязох. Вътре имаше само двама души с бели манти. Приближих се към единия от тях. Трябваше да го питам нещо, но не знаех какво.

— Моля! — обърна се той към мен. Взех един пакет от рафта и го запитах колко струва.

— На гърба пише! — отвърна човекът. — Все питат за едни неща...

Оставих пакета и излязох навън. Очаквах да не видя спирката, но за мое най — голямо учудване, тя беше на мястото си. Обърнах се и отново видях кооперацията. Качих се горе набегом и почуках на вратата. Нищо! Отворих и влязох. Бяха там и двете. Седяха на масата и белеха картофи.

— Нали обичаш пържени картопки! — изпяха двете в хор.

Някакви черни кръгове се гонеха пред очите ми. Почувствах как всичко в мен натежава и се свлякох на пода. Свестих се в леглото. Бяха забравили нощната лампа. От лявата ми страна спеше чернокосата, а отдясно русата. Имах чувството, че някой е забивал пирони в главата ми. Надигнах се в леглото и се опитах да стана. Всичко наоколо се завъртя и отново се намерих върху възглавницата. Миришеше на пържени картофи и разляна бира.

Сутринта когато се събудих, те вече се решеха пред огледалото. През отворената врата се чуваше някаква неясна мелодия. Станах, навлякох дрехите си и се измъкнах в коридора. Когато затворих вратата зад гърба си, отвътре се чу смях. Влязох обратно в стаята. Нямаше никой. Този път смяхът се чуваше отвън. Отново излязох. Истеричното кикотене идваше отвсякъде. Сякаш някой беше навил някаква огромна машина за смях. Слязох долу и погледнах към спирката, с надежда тя да оправи всичко. Тръгнах към нея, без да се обръщам.

Качих се на първия трамвай и смехът престана. Ватманката беше руса. Затичах се към нея, но не беше тя. Трамваят влезе в някакъв подлез и стана тъмно. Хванах се за някаква седалка. Когато просветля, отново погледнах ватманката. Пак бе същата.

На моята спирка слязох. Там нямаше нищо. Само някаква светла линия се проточваше от изток и се губеше някъде на запад. Пресякох я и почувствах леко гъделичкане в мястото на допира. Продължих напред, но нищото не свършваше. Тогава се спуснах надолу. Там някъде трябваше да бъде краят...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.